

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 15/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Vlastimilom Klepáčom, advokátska kancelária, Krmanova 16, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 295/2015 a jeho rozsudkom z 22. septembra 2015, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 173/2016 a jeho uznesením z 27. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2017 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 295/2015 a jeho

rozsudkom z 22. septembra 2015, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 173/2016 a jeho uznesením z 27. septembra 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) sa žalobou doručenou Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) 26. februára 1998 domáhal proti sťažovateľke ako žalovanej 1, [REDAKOVANÉ] ako žalovanej 2 (ďalej aj „žalovaná 2“) a [REDAKOVANÉ] ako žalovanému 3 (ďalej aj „žalovaný 3“; spolu aj „žalovaní“) určenia, že motorové vozidlo Mazda 626, rok výroby 1990, ŠPZ [REDAKOVANÉ], patrí do jeho výlučného vlastníctva. V žalobe tvrdil, že predmetné motorové vozidlo bolo privezené na Slovensko z Kanady na meno [REDAKOVANÉ], otca žalovaných (ďalej len „porúčiteľ“). Tvrdil ďalej, že aj napriek tomu, že porúčiteľ nebol vlastníkom motorového vozidla, bolo nedôvodne prihlásené do dedičského konania po porúčiteľovi. Dedičské konanie sa pod sp. zn. 11 D 67/96, Dnot 129/98 viedlo na Notárskom úrade notárky JUDr. Magdalény Drgoňovej. Na základe právoplatne skončeného dedičského konania žalovaný 3, ktorý motorové vozidlo nadobudol, vyplatil sťažovateľke 30 000 Sk.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 29 C 325/98-48 zo 17. októbra 2000 bola žaloba zamietnutá. Na základe odvolania žalobcu uznesením krajského súdu č. k. 16 Co 137/01-73 zo 4. októbra 2001 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Po tom, ako žalobca zistil, že motorové vozidlo žalovaný 3 odpredal, požiadal o zmenu žaloby tak, aby sťažovateľka bola zaviazaná zaplatiť mu 2 664 CAD (kanadských dolárov) s úrokmi a žalovaný 3 zasa 5 328 CAD s úrokmi.

Ďalším rozsudkom okresného súdu č. k. 29 C 325/98-158 zo 16. februára 2006 bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť žalobcovi 71 928 Sk s úrokmi a žalovaný 3 zasa 143 856 Sk s úrokmi. Podľa názoru okresného súdu aj napriek neexistencii dokladu jasne dokazujúceho vlastnícke právo žalobcu k vozidlu existujú preukázané okolnosti svedčiacie o tom, že vozidlo bolo vo vlastníctve žalobcu, resp. že bolo pre neho kupované, a to aj napriek tomu, že na dokladoch je ako vlastník (niekde ako prepravca) uvedený porúčiteľ a ako príjemca

tovaru žalobca. Keďže v priebehu konania bolo vozidlo predané, okresný súd pripustil zmenu žaloby, podľa ktorej sa žalobca domáhal od sťažovateľky a od žalovaného 3 zaplataenia ceny, ktorú na obstaranie vozidla vynaložil. Konštatoval, že kúpna cena vozidla bola 6 842,50 CAD, manipulačný poplatok pri jeho preprave 140 CAD a dopravné poplatky za prepravu 1 010 CAD, spolu 7 992,50 CAD. V dedičskom konaní vozidlo pripadlo žalovanému 3, pričom jeho cena bola stanovená na 112 200 Sk s tým, že žalovaný 3 vyplatí sťažovateľke 30 000 Sk, čo je tretina z tejto hodnoty. Z tohto dôvodu požadoval žalobca od žalovanej tretinu z celkových obstarávacích nákladov vozidla, teda zo sumy 7 992,50 CAD. Zvyšné dve tretiny požadoval od žalovaného 3, ktorému vozidlo v celosti pripadlo. Sumu žiadal priznať z titulu bezdôvodného obohatenia ako majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov, resp. plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol.

Sťažovateľka v podanom odvolaní zdôraznila, že i naďalej popiera, aby vozidlo patrilo žalobcovi. V rámci prerokovania dedičstva bola hodnota vozidla stanovená na 112 200 Sk, pričom v roku 2000 žalovaný 3 ho predal a zo získanej kúpnej ceny vyplatil sťažovateľke 30 000 Sk. Berúc do úvahy skutočnosť, že si žalobca nárokoval vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 71 928 Sk, nie je vzhľadom na výšku sumy vyplatenej sťažovateľke z predaja vozidla prípustné, aby bola zaviazaná na úhradu 71 928 Sk, ako to žiada žalobca.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 81/2007-2017 z 29. júna 2007 bol rozsudok okresného súdu zmenený a žaloba bola zamietnutá. Podľa názoru krajského súdu nevedno, čo vlastne okresný súd zistil, keď tvrdí, že z vykonaného dokazovania plynie, že vozidlo bolo vo vlastníctve žalobcu, resp. že bolo pre neho kupované, pretože tieto skutkové zistenia si vzájomne protirečia. Ak bolo vozidlo vo vlastníctve žalobcu, potom je len prirodzené, že si ho kúpil pre seba. Ak bolo iba kupované pre neho, potom to znamená, že v čase kúpy ešte nemohol byť a ani nebol jeho vlastníkom. Pokiaľ ide o čestné prehlásenie Dr. ■■■■■, je z neho zrejmé, že osobne bola prítomná iba pri vybavovaní dokladov na prevoz vozidla a o ostatných skutočnostiach uvedených v prehlásení vie len od poručiteľa, a preto tento dôkaz nemohol postačovať pre záver, že žalobca bol vlastníkom vozidla. Z výpovede Ing. ■■■■■ vyplýva, že i on sa skutočnosti, o ktorých vypovedal, dozvedel iba od poručiteľa, avšak uviedol, že vozidlo malo byť žalobcovo. K tomu, kto vozidlo zakúpil

a za čie prostriedky, vedel uviesť len, že vozidlo bolo určené pre žalobcu, ktorý s porúčiteľom riešili niečo v súvislosti s peniazmi, pričom porúčiteľ mu povedal, že vozidlo bude žalobcovo. Aj z písomnej výpovede svedka [REDACTED] vyplýva, že vie iba to, čo počul od porúčiteľa (okrem iného aj to, že ten mal žalobcovi vozidlo odpredať za symbolickú 1 Sk). Ak sa porúčiteľ chystal vozidlo odpredať žalobcovi (čo i len za symbolickú 1 Sk), mohlo to znamenať iba to, že porúčiteľ bol vlastníkom vozidla. Ak by ním nebol, žalobca by sa nikdy nemohol stať vlastníkom vozidla, keďže kúpna zmluva (ale aj napr. darovanie) by bola absolútne neplatná so zreteľom na to, že platne môže vec predať iba jej vlastník. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca poskytol žalovaným nejaké plnenie, preto ani nemohol odpadnúť právny dôvod plnenia a právne posúdenie veci okresným súdom je nesprávne. Cena vozidla bola v dedičskom konaní stanovená sumou 112 200 Sk a žalovanému 3 bola uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke 30 000 Sk. Ak by preto vzniklo žalobcovi právo domáhať sa od sťažovateľky a žalovaného 3 vydania bezdôvodného obohatenia, mohol by žiadať od sťažovateľky iba 30 000 Sk, lebo iba o túto hodnotu by sa objektívne zväčšil jej majetok.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 18/2008 z 25. marca 2009 bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 81/2007 z 13. júna 2007 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Novým rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 201/2009-334 zo 7. júla 2010 bol rozsudok okresného súdu zmenený tak, že sa žaloba zamietla. Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na rovnaké skutočnosti ako v predchádzajúcom svojom rozsudku.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 76, 77/2011 z 21. novembra 2012 bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 201/2009 zo 7. júla 2010 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Novým rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 4/2013-387 z 30. mája 2013 bol rozsudok okresného súdu č. k. 29 C 325/1998-191 zo 7. februára 2007 potvrdený.

Na základe dovolania sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 194/2014 z 31. marca 2015 bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 4/2013 z 30. mája 2013 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 295/2015-487 z 22. septembra 2015 bol rozsudok okresného súdu č. k. 29 C 315/198-191 zo 7. februára 2007 potvrdený. Krajský súd v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu vzal do úvahy skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané. Skutkové zistenia okresného súdu sú založené na správnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov a ich výsledok zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 132 až § 135 Občianskeho súdneho poriadku. Zo skutkového hľadiska považoval krajský súd za nesporné, že žalobca navštívil v čase od 9. septembra 1995 do 29. septembra 1995 Kanadu a u sprostredkovateľa došlo 13. septembra 1995 k zakúpeniu vozidla Mazda 626. Za vozidlo bola zaplatená kúpna cena 6 842,50 CAD, pričom na dokladoch od vozidla je ako kupujúci uvedený poručiteľ. Pri kúpe boli okrem sprostredkovateľa a jeho brata prítomný žalobca a poručiteľ. Ďalej je nesporné, že vozidlo bolo prepravené do Európy a dovezené na Slovensko a pri preprave vozidla bol zaplatený manipulačný poplatok 140 CAD, ako aj dopravný poplatok 1 010 CAD. Určujúce je zistenie, či tieto sumy zaplatil zo svojich peňazí žalobca alebo poručiteľ. Tým, že poručiteľ (ako jedna z osôb priamo zainteresovaných na kúpe) zomrel, existujú na preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti v podstate len nepriame dôkazy. V takomto prípade je preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti dostačujúce na to, aby ju bolo možné na základe výsledkov vykonaného dokazovania s veľkou mierou pravdepodobnosti (na rozdiel od iného možného záveru) pripustiť. Krajský súd dospel k záveru, že vozidlo nezakúpil poručiteľ, ale žalobca. Dôkazná sila výpovede Ing. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], čestného prehlásenia Dr. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (sprostredkovateľov, pozn.) je postačujúca, i keď sa o podstatných skutočnostiach dozvedeli od poručiteľa. Okresný súd použil aj správny právny predpis, ktorý správne vyložil. Vozidlo Mazda 626 nebolo majetkom poručiteľa, preto ani nemohlo byť predmetom dedenia (aj keď formálne bolo do dedičstva zahrnuté). Preto ani jeho hodnota stanovená v dedičskom konaní nemá na výšku nároku žalobcu žiaden vplyv. Žalobca nemal voči poručiteľovi nijakú pohľadávku (vozidlo bolo jeho majetkom kúpeným

za jeho peniaze) a nemal ani voči poručiteľovi nijaký dlh. Preto ani nebolo možné vziať zreteľ na § 470 Občianskeho zákonníka.

Uznesením najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 173/2016-551 z 27. septembra 2017 bolo dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné odmietnuté. Uznesenie bolo jej právnomu zástupcovi doručené 10. novembra 2017.

Podľa názoru sťažovateľky odôvodnenie názoru všeobecných súdov nie je dostatočné. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil. Rovnako postupoval na základe právneho názoru najvyššieho súdu aj krajský súd.

Sťažovateľka argumentovala tým, že nie je prípustné, aby ju súd z dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia zaviazal na úhradu sumy 71 928 Sk s prísl., ak reálne získala sumu iba vo výške 30 000 Sk od žalovaného 3. V tejto súvislosti poukazuje na to, že na základe dedičskej dohody jej mal žalovaný 3 vyplatiť 30 000 Sk, nemala teda (ako to tvrdí okresný súd) zdediť motorové vozidlo v jednej tretine. Všeobecné súdy nebrali zreteľ ani na to, že hodnota vozidla určená znalcom bola oveľa nižšia ako kúpna cena z dôvodu, že vozidlo bolo na Slovensku ohodnocované ako nepreclené, čo bránilo jeho užívaniu, ako aj ďalšiemu nakladaniu s ním. Zníženie hodnoty vozidla zapríčinil žalobca spolu s poručiteľom v snahe obísť colné zákony.

Podľa okresného súdu sťažovateľka a žalovaný 3 sa bezdôvodne obohatili plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, pretože nemali vedomosť o tom, že by vozidlo zakúpil samotný žalobca, resp. poručiteľ v prospech žalobcu a žalobca im túto skutočnosť žiadnym hodnoverným dôkazom nepreukázal. Uznesením sp. zn. 11 D 67/96, Dnot 209/96 z 13. januára 1999 bolo vozidlo pojaté do dedičstva po poručiteľovi a pripadlo žalovanému 3 s povinnosťou vyplatiť sťažovateľku. Následne žalovaný 3 vozidlo odpredal. Podľa názoru okresného súdu až do tohto momentu mali sťažovateľka a žalovaný 3 právny dôvod na to, aby získali prospech z predaja vozidla. V uznesení krajského súdu, ktorým bol zrušený prvý rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby, sa však uvádza, že v dedičskom spise sa nachádzajú listinné dôkazy umožňujúce iné skutkové závery, než ku ktorým dospel

okresný súd, teda že je možné vyvodiť ten záver, že vlastníctvo žalobcu je preukázané. Týmto uznesením krajského súdu a oboznámením sa sťažovateľky a žalovaného 3 s ním právny dôvod na získanie majetkového prospechu odpadol.

Sťažovateľke a žalovanému 3 dal z hľadiska právneho posúdenia za pravdu aj krajský súd vo svojom rozsudku č. k. 5 Co 81/2007-217 z 13. júna 2007, keď uviedol, že záver okresného súdu o preukázaní vlastníctva žalobcu nemá žiaden právny podklad.

Naproti tomu krajský súd vo svojom rozsudku č. k. 5 Co 295/2015-487 z 22. septembra 2015 v rozpore s jeho už citovaným rozsudkom už len konštatoval správnosť právneho posúdenia veci okresným súdom bez toho, aby bolo z odôvodnenia rozsudku zrejmé, prečo nebola argumentácia sťažovateľky vzatá do úvahy, v čom bola nesprávna, prečo bol skutkový stav vyložený inak a prečo bola právna argumentácia sťažovateľky v rozpore s platnou právnou úpravou. Nebolo tiež vysvetlené, prečo sa bezdôvodne neobohatila aj žalovaná 2, ktorej v dedičskom konaní pripadol podiel, na výšku ktorého mala vplyv aj hodnota predmetného motorového vozidla.

2.1 Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 5Co/295/2015-487, zo dňa 22.9.2015, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo 173/2016-551, zo dňa 27.09.2017.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 5Co/295/2015-487, zo dňa 22.9.2015 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo 173/2016-551, zo dňa 27.09.2017 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie Krajskému súdu v Košiciach.

Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľke vo výške 264,21 EUR na účet právneho zástupcu JUDr. Vlastimil Klepáča(...), do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

3. Z rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 295/2015-487 z 22. septembra 2015 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 29 C 325/1998-158 zo 16. februára 2006.

Podľa konštatovania krajského súdu je z hľadiska skutkového stavu nesporné, že žalobca navštívil od 9. septembra 1995 do 29. septembra 1995 Kanadu, u sprostredkovateľa [REDAKOVANÉ] bolo zakúpené 13. septembra 1995 osobné vozidlo typu Mazda 626, za vozidlo bola zaplatená kúpna cena 6 842,50 CAD, na dokladoch od vozidla je uvedený ako kupujúci porúčiteľ a okrem [REDAKOVANÉ] a jeho brata boli pri kúpe prítomní žalobca a porúčiteľ. Ďalej je nesporné, že vozidlo bolo prepravené do Európy a dovezené na Slovensko, pričom pri preprave vozidla bol zaplatený manipulačný poplatok 140 CAD a dopravný poplatok 1 010 CAD. Keďže vlastníctvo k vozidlu nadobudla medzičasom tretia osoba, predmetom žaloby zostala žaloba o plnenie. Preto určujúce bolo zistenie, či vozidlo zaplatil zo svojich peňazí žalobca alebo porúčiteľ s tým, že porúčiteľ, ako jedna z osôb priamo zainteresovaných na kúpe, zomrel. Na preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti existujú v podstate len nepriame dôkazy a v takomto prípade je ale pre preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti dostačujúce, aby ju bolo možné na základe výsledkov vykonaného dokazovania s veľkou mierou pravdepodobnosti (na rozdiel od iného možného záveru) pripustiť.

Krajský súd hodnotiac dôkaznú situáciu z toho pohľadu, či všetky vykonané dôkazy a okolnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, svedčiace v prospech žalobcu, s veľkou mierou pravdepodobnosti pripúšťajú iný záver než ten, že vozidlo zakúpil porúčiteľ, ktorý sa vyvodzuje len zo skutočnosti, že v dokladoch o kúpe vozidla je uvedený ako kupujúci, dospel k záveru, že vozidlo nezakúpil porúčiteľ, ale žalobca.

Ďalej krajský súd hodnotiac vykonané dôkazy nielen jednotlivo, ale aj v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že dôkazná sila výpovede svedkov Ing. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a čestného vyhlásenia, resp. svedeckého prehlásenia Dr. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je postačujúca, i keď sa o podstatných skutočnostiach dozvedeli od porúčiteľa. Porúčiteľ bol totiž jedinou osobou, ktorá bola na kúpe sporného vozidla spolu so žalobcom priamo zainteresovaná. Informácie týkajúce sa kúpy vozidla, ktoré porúčiteľ

pred svedkami uviedol, boli teda informácie „z prvej ruky“, ktoré svedkovia získali vnímaním svojimi zmyslami.

Čo sa týka svedeckého prehlásenia [REDAKOVANÉ] z 15. mája 1996 (v konaní nevyšlo najavo nič, čo by odôvodňovalo hodnotiť tento dôkaz ako nedôveryhodný, nepravdivý), je potrebné zdôrazniť, že vo svedeckom vyhlásení sa uvádza nielen to, že sprostredkovateľom predaja vozidla bol M. [REDAKOVANÉ] a kupujúcim žalobca, ktorý „predmetný automobil kúpil a mne osobne kúpnu cenu vo výške 6.842,- CAD aj vyplatil“, ale aj to, kto bol svedkom tejto kúpy (poručiteľ a [REDAKOVANÉ] a na koho požiadanie a z akého dôvodu vystavil faktúru o zaplatení na meno poručiteľa. Z uvedeného vyhlásenia je teda okrem iného zrejmé, že kúpa vozidla sa uskutočnila za prítomnosti poručiteľa a je preto nelogické, aby peniaze použité na zaplatenie kúpnej ceny, ak by nepatrili žalobcovi, ale poručiteľovi, zaplatil sprostredkovateľovi osobne sám žalobca, a nie poručiteľ, a aj skutočnosť, prečo bol v dokladoch uvedený poručiteľ, a nie žalobca, sa vo vyhlásení jasne a zrozumiteľne vysvetľuje.

Pri hodnotení dôkazov vzal krajský súd do úvahy aj ďalšie rozhodné skutočnosti, konkrétne, že faktúru o zaplatení vozidla mal vždy vo svojej moci žalobca, na doklade o preprave vozidla bol (na rozdiel od vozidla typu Chevrolet Corsica prepravovaného poručiteľom v novembri 1993) uvedený ako príjemca, na svoje vlastné náklady bol prevziať vozidlo v Rotterdame, bol poručiteľom splnomocnený vybaviť „colné odbavenie“ a samotné vozidlo sa aj po smrti poručiteľa nachádzalo u žalobcu, ktorý ho vydal žalovanej strane len na účel znaleckého ohodnotenia. Všetky tieto okolnosti nie sú v celkovom kontexte daného prípadu nepodstatné, či bez právneho významu, a preto nebol dôvod ponechať ich úplne bez povšimnutia.

Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že žalobca 15. augusta 1995 vybral ekvivalent sumy 206 000 Sk, a to v CAD zo Slovenskej poľnohospodárskej banky, a. s., Bratislava, ktorú potom použil na kúpu vozidla.

Na vecnej správnosti rozsudku okresného súdu nič nemenia ani skutočnosti uvedené v podaní sťažovateľky zo 4. júna 2015. Podstatné je, že vozidlo Mazda 626 nebolo majetkom poručiteľa, preto nemohlo byť predmetom dedenia (aj keď formálne bolo do dedičstva zahrnuté) a z toho dôvodu ani jeho hodnota stanovená v dedičskom konaní nemá na výšku nároku žalobcu žiaden vplyv. Žalobca nemal voči poručiteľovi nijakú

pohľadávku, a teda poručiť nemal voči žalobcovi nijaký dlh, a preto ani nebolo možné vziať zreteľ na § 470 Občianskeho zákonníka.

4. Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 173/2016-551 z 27. septembra 2017 vyplýva, že ním bolo ako neprípustné odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 295/2015 z 22. septembra 2015.

Podľa názoru najvyššieho súdu pokiaľ sťažovateľka v dovolaní tvrdila, že krajský súd nereagoval na jej právnu argumentáciu uvedenú v odvolaní zo 16. marca 2006, resp. v jej podaní zo 4. júna 2015, a preto je jeho rozsudok nepreskúmateľný, treba uviesť, že krajský súd sa v dôvodoch rozsudku osobitne vyjadril k otázke premlčania nároku, a to v zmysle právneho názoru najvyššieho súdu vysloveného v tejto veci v zrušujúcom uznesení z 25. marca 2009. V dôvodoch rozhodnutia vysvetlil síce stručne, ale výstižne aj to, z akého dôvodu hodnota vozidla zistená v dedičskom konaní nemala vplyv na žalobcom požadovanú výšku peňažného plnenia a prečo v danej veci neprichádzalo do úvahy použitie § 470 Občianskeho zákonníka. Krajský súd tak dal v dôvodoch rozsudku odpovede na všetky podstatné právne argumenty uvedené sťažovateľkou v jej odvolaní, resp. v jej podaní zo 4. júna 2015. Nemožno preto súhlasiť so sťažovateľkou, že krajský súd porušil jej právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, a teda, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

So zreteľom na už uvedené možno uzavrieť, že dovolanie sťažovateľky nebolo podľa § 238 Občianskeho súdneho poriadku prípustné a neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

III.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí

všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

9. Podstatou argumentácie sťažovateľky je tvrdená nekonzistentnosť stanovísk krajského súdu v tejto veci. Keď okresný súd svojím prvým rozsudkom zo 17. októbra 2000 žalobu zamietol, krajský súd uznesením č. k. 16 Co 137/01-73 zo 4. októbra 2001 rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom v dôvodoch uznesenia naznačoval možnosť iného rozhodnutia vo veci samej. Na to ďalším rozsudkom okresného súdu zo 16. februára 2006 bolo už žalobe vyhovené. Napriek tomu rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 81/2007-2017 z 29. júna 2007 bol rozsudok okresného súdu zmenený a žaloba bola zamietnutá. V rozpore s tým však rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 4/2013-387 z 30. mája 2013, ako aj rozsudkom č. k. 5 Co 295/2015-487 z 22. septembra 2015 bol už rozsudok okresného súdu zo 7. februára 2007 potvrdený, pričom v rozhodujúcich otázkach zaujal krajský súd podstatne odlišné stanovisko ako v rozsudkoch z 29. júna 2007 a zo 7. júla 2010. Podľa názoru sťažovateľky uvedené zmeny stanovísk krajského súdu neboli vysvetlené.

10. V uvedenej súvislosti poukazuje ústavný súd na to, že pôvodne vyslovené skutkové a právne závery krajského súdu (vyplývajúce z jeho rozsudkov z 29. júna 2007 a zo 7. júla 2010) boli podrobené zásadnej kritike zo strany najvyššieho súdu, ktorý v rámci dovolacieho konania uznesením sp. zn. 6 Cdo 76, 77/2011 z 21. novembra 2012 vyhodnotil skutkový a právny stav veci podstatne odlišným spôsobom. Krajský súd toto právne záväzné hodnotenie najvyššieho súdu akceptoval a v ďalších svojich rozsudkoch (z 30. mája 2013 a z 22. septembra 2015) sa už ním riadil, resp. z neho vychádzal, keď považoval žalobu za dôvodnú.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd nevidí nesprávnosť v názorovom vývoji, ktorým prešiel krajský súd v rámci rozhodovania v tejto veci. Krajský súd iba splnil

svoju zákonnú povinnosť riadiť sa záväzným právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v rámci dovolacieho konania v tejto konkrétnej veci.

Podľa názoru ústavného súdu skutkové a právne závery krajského súdu (ktoré sú takmer v doslovnom súlade so závermi najvyššieho súdu v rámci dovolacieho konania) sú dostatočne presvedčivé a výstižné. Nejavia známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľka má na vec odlišný názor, sama osebe bez ďalšieho porušenie označených práv neznamená.

Rovnaké závery sa vzťahujú aj na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 173/2016-551 z 27. septembra 2017.

11. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2018